

Fülöp G. Dénes és Fülöpné Suba Ilona laudációja

Úgy gondolom, egy lelkipásztor és felesége szép szolgálatának kitüntetésekor ildomos bibliai idézettel indítani a laudációt. A Zsidókhöz írt levél örökérvényű megállapítása most itt nagyon időszerű: „*mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elvesszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk*” (Zsid 10,39). Ezzel a bibliai bátorítással küzdünk mi Erdélyben, a végeken már száz esztendeje, amióta „nem természetes” határokkal akarnak minket egymástól elszakítani. Ebbe a bibliai bátorításba kapaszkodtunk bele ezer éven át, hogy magyar keresztyénekként megmaradhassunk Európában. Nem volt könnyű talpon maradni ebben a sokfelé húzó harcban, de meg nem hátrálva, nem veszünk el, s a hit emberekként életet nyertünk; ezért itt vagyunk.

Fülöp G. Dénes és kedves felesége, Ila Asszony ezen a hitharcos úton jártak együtt: szépen, szerényen és eredményesen. Nem hangzatos, nagy látványos, széles úton, hanem a mindennapok szolgálatának keskeny útján, amely a dicsőség felé visz.

Sajátos, egyedi és megismételhetetlen életút az övék: a még romlatlan székely falusi világból indultak, s a marosvásárhelyi Vártemplom lett életük hattyúdala. Ott a szülőföldön, az erdélyi Sóvidék és Küküllőmente dombjai között ez olyan gyönyörű életpálya, mint ahogy a bústekintetű költő jelezte: az Értől elindultak, s megérkeztek a szent, nagy Óceánba.

Valami megszépült mesebeli hangulattal indult ez a sorsvállaló küzdelem, azzal az erdélyi sajátossággal, amit egyik történészünk így fogalmazott meg: itt az álmok csak félig valósulnak meg. És ők ketten mindezt így élték meg, nagyokat, igazakat álmodtak, és a nagy álmokból szép valóságok születtek. Ezek az álmok ma ott a székelyek világában kézzel fogható intézmények, épületek, életek, családok, jövendők. Ha a tények idején igazolásra van szükség, akkor sorolhatjuk nagy álmaik valóra válásait: a Marosvásárhelyen működő Kántor Tanítóképző Főiskola, amelyre akár Bolyai János híres mondta is találó: „a semmiből egy új, más világot teremtettem”. Az igazság az, hogy nem is a semmiből, hanem gyermekkorra féltve őrzött emlékeiből, álmodozásaiból és hitéből fakadva indította, indult 1990-ben az a főiskola, amelynek még ma sincs egyetlen szobányi saját épülete, de majdnem hétszáz erdélyi magyar értelmiségit – tanító, kántor, zenepedagógus, stb. – képzett negyed évszázad alatt. És ez is oly jellemző a Fülöp házaspárra: Református Kántor Tanítóképző Főiskola a pontos megjelölése, de teljesen ökumenikusnak mondjuk és tartjuk, mert így igazán erdélyi.

Székelyföldi dombok világából indult ez a vándorút, a Sóvidékről, ahol még barátságosan nőnek egymás mellett a lomhullató fák és a fenyők. Az alsósófalvi rendtartó székely falu idillikus gyermekkorra egy életre szólóan meghatározta jellemét: mindenben az egyszerű, tiszta és az ősi értéket kereste. Amikor kitartó fáradozással felépítették a Vártemplom Diakóniai Otthonát, ahol az általuk megálmodott Lazerenum Alapítvány működik, a Bocskai teremnek keresztelt díszterem mennyezetét az alsósófalvi református templom mennyezetének hasonmására készítette: így lopva be egy sóvidéki gyermekkor nosztalgias emlékét a nagyvárosi betonrengetegbe.

A székely elődök: Kőrösi Csoma Sándor és Apáczai Csere János nyomdokain járta be ezt a szép erdélyi sors-utat. Tehetségét felismerve küldték a székelyudvarhelyi iskolába, majd a székelykeresztúri tanítóképzőben végez. Kolozsváron a Protestáns Teológián tanul tovább, s közben az 1956-os magyar forradalom egész életére kihatóan meghatározza életpályáját. A Duna-csatornánál lehúzott öt évi raboskodás után egy rövid

ideig cukorgyári zsákoló, utána Gegesbe kerül lelkipásztornak, ahol találkozik Suba Ilonával, és attól kezdve (1966) minden „együtt történik” életükben. Ezt mifelénk egy kicsit romantikusan így mondják: sírig tartó együttlétben, én pedig állítom, síron túl is, mert Ila Asszony szorgalmas tevékenységében még mindig ott érzem Dénes barátunk álmait. Ennek két szép igazolása kíséri szolgálatukat.

Első és legfontosabb a család, ami a mai magyar társadalomban válságos létéhez érkezett, pedig a jövőnk csak ebben él. Családközpontú életszemléletüknek kézzel fogható bizonyítékai a nagycsaládosok megsegítésével foglalkozó tevékenységük, az elveszett, kallódástól megmentet utcagyerekek szolgálatos munkája: a Pici Ház, s nem utolsó sorban az a csendes magyar megmaradás-küzdelem, hogy négy gyermeket vállaltak és neveltek a sokszor elsírt kommunista időben.

Életszemléletüket és kitartó, szerteágazó lelki, szeretetszolgálatukat legjobban jelzi a Fülöp-család sajátos útmutatója, ahogy a 450 éves református hitvallás 28-ik kérdését átírta, és ez ma is ott olvasható a marosvásárhelyi Vártemplom kapuján: a kedvünk ellenére való dolgokban türelmesek, a boldogságban háládatosak, a jövőre nézve reménykedők vagyunk.

Úgy érzem, Magyar Érdemrend-díj odaítélésével egy szépen szolgáló erdélyi házaspár példaadását honorálták. Köszönjük szépen!

Marosvásárhely-Budapest, 2014. szeptember 20.

Ötvös József